

HAKLIYIZ - GÜÇLÜYÜZ MUTLAKA KAZANACAĞIZ

•
*Fransız Komünist
Partisi Yayın Organı
L'Humanite
gazetesinin "9-10 Eylül"
şenliklerinde,
ADIMLAR'ın Fransızca
özel sayısı yayımlandı.*

*KUTLU-SARGIN,
tam metnini
sunduğumuz yazılarıyla
bu özel sayıda
yer aldılar.*

YENİ BİR DÜNYA, YENİ BİR TÜRKİYE İÇİN ELELE

Öncelikle, Fransız Komünist Partisi ve Hümanite Gazetesi'ne demokrasi, birlik, yasallık mücadelemizi Fransız halkına bir kez daha anlatma fırsatı verdiği ve bir kez daha somut dayanışma örneği gösterdiği için teşekkür eder, şenliğimize başarılar dileriz. Halkımız demokrasiye dönüş için sürdürdüğü mücadelede Fransız işçi sınıfının, aydınlarının, komünistlerinin, demokratlarının, kısaca Fransız halkının gösterdiği dayanışmayı unutmayacaktır.

Çağdaş, modern, kalkınan demokratik bir Türkiye idealimiz; barışçı, özgür bir dünya

idealinin, demokrasi ve hümanizmin egemen olduğu bilim ve teknoloji çağının gereklerinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Bugün ülkemizde verdiğimiz mücadele Fransız halkının 200 yıl önce verdiği ve kazandığı temel insan hakları mücadelesinden ayrı değildir. 21. yüzyıla girerken ülkemizde hâlâ 1789 Fransız ihtilalinin özgürlük, eşitlik belgelerini haykırmamız üzüntü vericidir; ama bir ger-

çektir. Fakat aynı nedenle de insan hakları, demokrasi, özgürlük istemlerine dayalı mücadelemiz bize haklılık kazandırıyor. Bu mücadelede gücümüzü bu haklılık temelinden alıyoruz.

Artık dünya ve ülkemiz kamuoyu temel insan haklarının en başında gelen düşünce özgürlüğümüzü talep ettiğimizden dolayı yargılandığımızı iyi biliyor.

Çağdaş, modern, kalkınan demokratik bir Türkiye idealimiz; barışçı, özgür bir dünya idealinin, demokrasi ve hümanizmin egemen olduğu bilim ve teknoloji çağının gereklerinin ayrılmaz bir parçasıdır.

DEMOKRASİ

BİRLİK

YASALLIK

Ülkemize, kendi aldığımız kararlarla 16 Kasım 1987'de dönmüştük. Yaklaşık üç ay sonra dönüşümüzün ikinci yılı dolmuş olacak. Davamızın açılmış olmasının üzerinden ise 15 ay geçmiş bulunuyor. Biz halen Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesinde tutuklu olarak yargılanıyor, Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde tutuklu bulunuyoruz. Bir başka deyişle haksız ve hukuka aykırı biçimde özgürlüklerimizden yoksun tutuluyoruz. Yurt dışında yıllardır politik göçmen olarak özlemini çektiğimiz ülkemizin sokaklarında henüz özgürce dolaşamıyor, ailelerimizi, yakınlarımızı ancak demirparmaklıklar arasında görebiliyoruz.

Poliste gördüğümüz baskı ve işkenceye, iki yıldır özgürlüklerimizden yoksun oluşumuza karşın, geriye dönüp baktığımız zaman ülkeye dönüş kararının doğruluğunu, zamanında alınmış olduğunu ve dönüşten bu yana geçen süre içinde somut kazanımlarımızı görmeyen rahatlığı içindeyiz.

Türkiye'deki son günlerdeki gelişmeler dönüş kararımızın dayanaklarının haklı olduğunu gösteriyor. Bugün ülkemizde en fazla konuşulan konu demokrasi ve özgürlüklerdir. İnsanlarımız yeni askersel müdahale olacak mı sorusunu soruyor, bunun kaygısını taşıyorlar. Kürdistan'da Kürt halkı olağanüstü tedirgin ve acılar içinde. Çatışmalar, askeri operasyonlar, toplu dayaklar, işkenceler, ölüm olaylarından tedirgin olan halk köylerini, yurt-

larını boşaltıp, ülkenin batısına kaçıyorlar. Kürt halkının varlığını ve ulusal özgürlüklerini tanımamakta direnen devlet, olayları kendi eliyle tırmandırıyor. Cezaevlerinde hâlâ insan haklarına, insan onuruna yaraşır uygulamalar sağlanabilmiş değildir. Cezaevindeki politik tutuklu ve hükümlülere hâlâ 12 Eylül askersel darbesi mantığı ile düşman gözü ile bakılıyor. Bulduğumuz cezaevinin koşulları diğerlerine göre görece daha iyi olmasına karşın (zira bu cezaevi başkent Ankara'nın merkezinde, gözönünde bulunuyor) burada bile politik tutukluların jandarmalar tarafından toplu dövülmesi olayına tanık olduk. Dövülenler içinde hastaneye kaldırılan ağır yaralılar oldu. Bu olayı protesto etmek için, bizler de içinde, politik tutuklular açlık grevine girdik. Cezaevindeki açlık grevleri, bu tür koşullar nedeniyle sık sık karşılaşılan olaylar haline geldi. İnsanlar, insan gibi yaşayabilmek için canlarını ortaya koymak zorunda kalıyorlar.

Son olarak Eskişehir Cezaevi'nde 35 gündür açlık grevi yapan politik mahkumlar, zorla başka bir ile, Aydın'a nakledildiler. Ölüm sınırına yaklaşmış insanlara dayak atıldı. Sonuçta iki kişi öldü. Bu insanlık dışı zihniyet ve uygulama ülke çapında protestoya yol açtı. Poliste işkence olayları eskiye oranla azalmış da olsa, halen sürüyor.

Yalnız bu örnekler bile ülkemizde henüz demokrasinin var olmadığını göstermeye yeterlidir. Bir ülkede bir halk baskı altındayken, bir bölgede terör varken; öbür kesimde ve diğer halk için demokrasi olamaz. Cezaevleri ağzına kadar politik tutuklu ve hükümlülerle doluyken,

o ülkede demokrasiden söz edilemez.

Ve nihayet, bizzat DGM Savcısının "asrın davası" olarak nitelediği bizim davamız, Türkiye'de demokrasinin var olup olmadığı somut kriteri haline gelmiştir. Biz düşüncelerimizden dolayı yargılanıyoruz. Bir ülkede 21. yüzyıla girerken hâlâ düşüncelerinden dolayı insanlar yargılanıyor, 8-15 yıl gibi ağır cezalara çarptırılabilir ise, orada demokrasiden söz etmek mümkün müdür?

Düşünmek, özgürce düşünmek ve düşündüklerini yaşama geçirmek, insan olmanın en doğal hakkıdır. Bu nedenle temel hak ve özgürlüklerin en başında düşünce, vicdan ve örgütlenme özgürlüğü gelir. Bu özgürlüğün olmadığı yerde, demokrasinin göstergelerinden hiçbirinden, örneğin seçme seçilme özgürlüğünden, basın özgürlüğünden, politik faaliyet özgürlüğünden söz edilemez.

Bu nedenle davamız, TBKP (Türkiye Birleşik Komünist Partisi) davası bugün ülkemizde demokrasi mücadelesinin tam merkezinde yer alıyor. Aynı nedenle davamız ülkemiz ve uluslararası kamuoyunun ilgi odağı durumuna gelmiştir.

TBKP dvasının ülkemizde demokrasi mücadelesinin merkezinde yer almasının ikinci nedeni, bugün Türkiye'nin hâlâ Avrupa'da komünist partisinin yasaklı olduğu tek ülke durumunda oluşudur. Türkiye AT'ye girmek istiyor ama, topluluk içerisinde komünist partisinin yasaklı olduğu bir başka ülke yoktur. Dahası, hem komünist partisinin yasaklı olduğu, hem de demokrasinin var olduğu tek bir ülke gösterilemez.

Bir ülkede demokrasi, ona en fazla gereksinim duyan sosyopolitik güçlerin eliyle güçlendirilebilir ve korunabilir. Bu güçlerin başında işçi sınıfı, demokrat aydınlar, komünistler, sosyalistler gelir. Eğer bu güçler ağır baskılar altında ise, o ülkede demokrasi her zaman tehdit altında demektir.

Ülkemizde işçi sınıfı sendikal özgürlüklerini bile 1960 sonrasında kazanabildi. 12 Eylül bunları geri aldı ve hâlâ sendikal özgürlükler, toplu sözleşme, grev hakkı ağır kısıtlamalar altındadır. Türkiye ILO standartlarına uymamakta direniyor. Ülkemizde 1 Mayıs İşçi Bayramı bugün hâlâ yasaklıdır.

İşçi sınıfının politik örgütlenmesi ise en ağır baskılara, yasaklamalara uğradı. TKP kuruluşundan, yani 1920'lerden günümüze dek yasal çalışma özgürlüğüne sahip olamadı. 1960 sonrasında TİP (Türkiye İşçi Partisi) kuruldu. 15 milletvekili ile parlamentoya girdi, ancak kapatıldı. Aynı şekilde TSİP (Türkiye Sosyalist İşçi Partisi) de kapatıldı.

***Komünistler,
halkımıza karanlık
işler çeviren bir yeraltı
örgütünün üyeleri
olarak gösterildiler.
Böylece, onların
düşüncelerinden
dolayı yargılandıkları
gerçeği gizlendi***

Ülkemiz Marksistlerine 1938 yılından buyana uygulanagelen, faşist Mussolini İtalyasından alınma Ceza Kanunu'nun kara ünlü 141 ve 142. maddeleri, yalnız onlara değil;

demokrasi, özgürlük isteyen aydınlara, tüm demokratlara da uygulanageldi.

TBKP Davasının ilgi odağı olmasının üçüncü nedeni, yargılanış biçimimizdir. Kendi isteğimizle ülkeye dönüp yargı önüne çıkışımız, on yıllar boyunca komünistlere karşı kullanılan ahlakdışı demagojik bir silahı işlemez hale getirdi. Komünistler, halkımıza karanlık işler çeviren bir yeraltı örgütünün üyeleri olarak gösterildiler. Böylece, onların düşüncelerinden dolayı yargılandıkları gerçeği gizlendi. Bu kez bu yalana başvuramadılar. Sağduyulu herkes hükümete, 'kendi istekleri ile yurda dönen bu iki insana neden işkence yapıldı, neden tutuklandılar' sorusunu sordu. Bu sorulara yanıt bulamadılar. Yasalara göre ancak kaçma şüphesi olan hallerde sanık tutuklanabilir. Bizim durumumuzda böyle bir şüpheden söz etmek olanaksızdır.

Hukuka ve hatta yasalara aykırı bu haksız tutuklama ile de yetinilmedi. Yargılanmamız halkımızın gözünden gizlenmek istendi. Davamızı izlemeye gelenleri korkutmak ve gelmelerini önlemek için çeşitli önlemler alındı. Mahkeme salonunun etrafı, sanki bir olay olacakmış gibi çelik yelekli, otomatik tüfekli özel polis timleri ile sarıldı. Sokaklara polis barikatları kuruldu, insanlar mahkeme salonuna sokulmadı. Hatta başka illerden gelenlerin yolları kesilerek, otobüslerin Ankara'ya girmesi engellendi. Tüm bu engelleri aşmış, mahkeme salonuna girebilenler polis tarafından fişlendi. Mahkeme önünde bekleyenler ve hatta avukatlarımız coplandı, dahası izleyicilerden polisce gözaltına alınıp işkenceden geçirilenler oldu.

Bütün bu akıldışı, antidemokratik baskılar haklılığımızı kamuoyunda kanıtladığı gibi, davamıza olan ilgiyi de artırdı. Bugün davamıza katılan avukat sayısı 800'ü aşmış bulunuyor.

Bu uygulamalar davamızın bir politik dava olduğu gerçeğini de kanıtladı.

Devlet Güvenlik Mahkemelelerinde yargılanıyoruz. Bu mahkemeler 12 Eylül askersel darbesinden sonra kuruldu. Yargıçlarından biri subaydır. DGM'ler tabii yargıç ilkesine aykırı, özel yetkilerle donatılmış mahkemelerdir.

Bizim tutuklanmamızı isteyen ve ikibin yılına varan cezalarla cezalandırılmamızı, dahası hakkımızda idam cezası isteyerek iddianame hazırlayan Ankara DGM Savcısı Nusret Demiral ve Ülkü Coşkun, adları işkence olaylarına karışmış ve MIT (gizli polis) ile ilişkileri olduğu söylenen savcılardır. Bu savcıların hazırlamış olduğu iddianame hukuk bilgisi olmayanları bile şaşkınlığa düşüren bir iddianameydi. Mc Carty'ci soğuk savaş mantığı ile hazırlanmış, çağdışı zihniyeti ve düzeysizliği çıplak biçimde sergileyen bir iddianameydi. Bu iddianamede, yalnızca komünist olduğumuz için cezalandırılmak isteniyorduk.

Bir fikir verebilmek için iddianameden şu satırları örnek diye sunalım:

" Komünizm prensibi bizimle beraber olmayana ölümdür, orta yol yoktur." (Sayfa 16)

" Kabiliyetli, girgin, müteşebbis olan herkes onlara göre faşisttir. Ölmesi gerekir." (Sayfa 16)

Mahkeme önünde gerek

avukatlarımız, gerekse biz bu davanın hukukdışı politik bir dava olduğunu defalarca tekrarladık. Mahkeme heyeti bu sözlerimize itiraz etmeyerek bunları onaylamış oldu.

Davamıza günlük basın geniş bir ilgi gösterdi. Davamızı izlemeye gelen gazeteciler de polis baskısıyla karşılaştılar. Fotoğraf çekmeleri, davayı izlemeleri engellenmek istendi. Gazeteciler bu durumu, fotoğraf makinelerini sokak ortasına koyarak protesto ettiler. Basın, "Böyle dava olmaz" diye manşet attı.

Bizim ülkeye dönüşümüzü başka dönüşler de izledi. Bize yapılan işkenceden sonra, buna rağmen ülkeye dönen politik göçmenlerin bu tutumu övgüye değerdi, yiğitçeydi

Mahkeme önündeki ilk zavunmalarımıza basın geniş yer verdi. Böylece halkımız, ülkemiz komünistlerinin sesini duyabildi. Neden ülkeye döndüğümüzü ve amaçlarımızı halkımıza anlatabilme fırsatı bulabildik.

Ülkeye dönüşümüzden bugüne dek komünist partisinin yassallaşması gereği gündemden inmedi.

Bizim ülkeye dönüşümüzü başka dönüşler de izledi. Bize yapılan işkenceden sonra, buna rağmen ülkeye dönen politik göçmenlerin bu tutumu övgüye değerdi, yiğitçeydi. Bazıları işkence de gördü. Ama onları başkaları izledi ve izleyecek. Bu dönüşler demokrasi, yassallaşma ve özgürlükler soru-

nunun gündemde canlı kalmasına yardım etti. Basında, köşe yazarlarının kaleminde bu gerçek sık sık dile getirildi ve getiriliyor. Hükümet sözcüleri ne zaman ülke içinde ve dışında gazetecilerin önüne çıksalar, kendilerine komünist partisinin hâlâ neden yasaklı olduğu, bizlerin neden tutuklu olduğumuz, yurtdışındaki politik göçmenlerin durumu soruluyor.

Komünist partisinin yassallaşması konusunda nereden nereye geldiğimizi görebilmek için şu gelişmeye bakmak yerlidir:

Ülkeye dönüşümüzün hemen öncesi ve hemen sonrasında hükümet çevreleri ve hükümete yakın birkaç gazete bize karşı olumsuz bir kampanya götürdüler. Cumhurbaşkanı, "Neden şimdi geliyorlar, ülkeyi karıştırmak istiyorlar" diye açıklamada bulundu. Başbakan Özal, "Bunlar teröristtir, bir merkezden emir alıyorlar" dedi. Bir gazete günlerce kaba anti-komünist bir kampanya sürdürdü. "Kızıklar geliyor", "Beşinci kol", "Hainler" türünden manşetler attı. Halkı bize karşı gösteri yapmaya çağırdı ve hatta neredeyse saldırı çağrısı çıkardı. Bazı iyi niyetli köşe yazarları ise, "zamanlı geliyorlar" dediler.

Ama bugün durum nedir?

En başta Cumhurbaşkanı, Başbakan, "Komünist partisinin de kurulması gerektiğini" açıkladılar. Komünist partisinin yassallaşmasına açıkça karşı çıkan hemen hemen hiç bir politik güç kalmadı. Bugün hükümet çevreleri komünist partisinin kurulması önündeki yasal engelleri kaldırmaya hazırlandıklarını birkaç kez açıkladılar. Yapılan kamuoyu yoklamalarında komünist partisinin yasal ku-

rulmasını isteyenlerin oranı hızla yükseliyor. Geçen yıl içinde yüzde 26'dan yüzde 38'e yükseldi. Son bir yıl içinde bu oranın daha da artmış olduğuna kuşku yoktur. Düşünce özgürlüğü kısıtlanmamalı diyenler daha yüksek bir oran oluşturunca.

TBKP yöneticileri olarak tutukluyuz ama günlük basında, çeşitli yayın organlarında demeç ve makalelerimiz çıkabiliyor, TBKP MK açıklamaları yer alabiliyor ve hatta yer yer TBKP sözcüleri ortaya çıkıyor. Kısaca

Eğer politik durumda köklü bir geriye gidiş söz konusu olmazsa, daha uzun süre önümüzdeki engeller varlığını sürdüremeyecektir

partimiz şimdiden yarı yasal bir konumu elde etmiş bulunuyor.

Komünist partisinin yassallaşması konusunda halkımızı, kamuoyunu önemli ölçüde kazandığımızı söyleyebiliriz. İki yıl içinde elde edilen bu kazanımın genişliği, beklentilerimizi aşmış bulunuyor. Dönmezden önce bu sonucu daha uzun ve daha sancılı bir süreç içinde kazanabileceğimizi düşünüyorduk. Eğer politik durumda köklü bir geriye gidiş söz konusu olmazsa, daha uzun süre önümüzdeki engeller varlığını sürdüremeyecektir.

Öte yandan elde ettiğimiz kazanımlarla ülkemizin halen içinde bulunduğu politik durum arasında gözle görülür bir çelişki bulunmaktadır. Bu çelişkinin varlığı da, dönmezden önceki öngörülerimizin dışında değildir.

Ülkeye dönmezden önce

ülkemizin politik geleceği, demokrasinin kazanılması ve TBKP'nin yasallaşması hedefi konusunda

yaptığımız analizler bunların birbiriyle içiçe olduğunu bize gösteriyordu. Başka ülkelerden farklı olarak ülkemizde komünist partisinin yasallaşması demokrasiye döndükten sonra değil, demokrasiyi kazanma süreci içinde, ona paralel ve onunla birlikte olabilirdi. Ülkemizin demokrasiye, demokrasinin komünist partisine gereksinimi vardı.

Başka ülkelerden farklı olarak ülkemizde komünist partisinin yasallaşması demokrasiye döndükten sonra değil, demokrasiyi kazanma süreci içinde, ona paralel ve onunla birlikte olabilirdi. Ülkemizin demokrasiye, demokrasinin komünist partisine gereksinimi vardı

nalımların üstesinden gelinemez, askersel darbeler önlenemez. Türkiye gelişme yoluna koyulamaz.

Başka deyişle demokrasinin kazanılması halkın desteğine dayalı ama onun fizik gücüne dayalı olmayan (olamayan), daha çok ideolojik mücadelenin ağırlık taşıdığı bir süreç içinde olacaktı

Demokrasinin kazanılması tek bir hamlede olmayacaktı. Başka ülkelerde olduğu gibi demokrasi için ilerici subaylar müdahalesi sözkonusu olmadığı gibi, yüzbinlerin sokaklara dökülmesi koşulları da yoktu. Başka deyişle demokrasinin kazanılması halkın desteğine dayalı ama onun fizik gücüne dayalı olmayan (olamayan), daha çok ideolojik mücadelenin ağırlık taşıdığı bir süreç içinde olacaktı.

Dünya ve ülkemiz koşulları böyle bir mücadele yolunu seçmemize olanak tanıyordu. Günümüzde uluslararası yeni koşullar ideolojik mücadelenin önemini ve olanaklarını çok artırmıştı. Artık politik sorunlar yine politik mücadele içinde, ideolojik mücadele araçları ile çözülmek zorundaydı, savaş ve şiddet yoluyla değil. Akıl ve sağduyuya seslenerek, akıl ve sağduyuyu kazanarak olabilirdi. İşte bizim de seçtiğimiz yol budur.

Bu gerçeği analiz edemeyenler bize sık sık soruyorlardı, "Neye güvenerek dönüyorsunuz?"

Biz haklılığımıza ve haklılığımızın ülkemiz demokrasi güçleri ve halkımız tarafından anlaşılacağına güveniyorduk. Yerli ve yabancı demokratik kamuoyunun desteğine güveniyorduk. Yaptığımız analizlerin doğruluğuna, TİP, TKP birliğine ve yeni politikamıza güveniyorduk.

Ülkeye dönmezden önce de bir gerçeğin altını durmaksızın çizdik: Türkiye'nin bir numaralı sorunu demokrasidir. Demokratik bir politik rejimin kurulması, devletin demokratikleştirilmesi sorundur. Bu sorun çözülmedikçe ekonomik bu-

Özal Hükümeti iktidara geldikten bu yana ülkenin bir numaralı sorununun ekonomik sorunlar olduğunu iddia etti. Ekonomik sorunlar ülkemiz için gerçekten önemliydi, bugün daha da önemlidir. Parlamento içindeki muhalefet partileri ise halkın ekonomik sıkıntılarına dayanarak Özal Hükümetini kolayca yıkabileceklerini düşündüler. Enflasyonu ülkenin bir numaralı sorunu ilan ettiler. Bu yaklaşım tümünden yanlış değildi. Halkımız hiç olmadığı kadar enflasyon ve hayat pahalılığının altında eziliyor. Buna rağmen uzun süre Özal Hükümetine oy vermeye devam ettiler. Son yerel seçimlerde Özal'ın partisi ANAP büyük bir oy kaybına uğradı. Ne var ki demokratik hukuk devleti ilkelerinin geçerli olmayışı ve Sosyal Demokrat Halkçı Parti'nin de dar görüşlü bir politik hesap nedeniyle evet dediği antidemokratik seçim yasasının kabulü sonucu bugün hükümet halk desteğini yitirdiği halde parlamentoda ezici bir çoğunluğu elde tutuyor oluşu nedeniyle ayaktadır. Bu durum ülkeyi yeni bir politik bunalıma sürüklemiş bulunuyor. Bu politik bunalımdan militarizm ve polis devleti yanlıları, 12 Eylül vur-guncusu sermaye çevreleri, yeraltı mafyası ve politik istikrarsızlığı kendi lehine bulan ABD yararlanıyor.

Bugün muhalefet partileri de gecikerek de olsa gerçeği görmeye, bugünkü durumun demokrasi olmadığını farket-

Artık politik sorunlar yine politik mücadele içinde, ideolojik mücadele araçları ile çözülmek zorundaydı, savaş ve şiddet yoluyla değil. Akıl ve sağduyuya seslenerek, akıl ve sağduyuyu kazanarak olabilirdi. İşte bizim de seçtiğimiz yol budur

meye başladılar.

Bazı yasaklar kaldırılarak demokrasi yönünde bazı adımlar atıldı ise de, demokrasinin bütün kurum ve kuralları ile işlerlik taşımadığı, bugün daha açık hale gelmiştir.

Bu gerçeğin görülüyor olması, demokrasinin öneminin daha fazla kavranmış oluşu bir kazanımdır. Daha da önemlisi günümüz koşullarında 12 Eylül

Hükümet ve egemen güçler komünist partisinin yasallaşması sorununun çözümünü salt AT için gerekli olarak düşünüyordular. Bu nedenle AT'yi bir biçimde oyalayabileceklerini umuyorlardı. Oysa bugün bu sorunun bir insan hakları sorunu olduğunu görmeye ve kabul etmeye başladılar

askersel darbesi öncesinin kısıtlı demokrasisine dönüşmeyeceği, dönülse bile bunun ülkenin hiçbir sorununu çözmez yetmeyeceği görülüyor.

Acı deneylerle de olsa bu gerçeklerin görülmesi, ülkeye nasıl bir demokrasi gerekli sorusunun sorulmasını doğurmuştur. Bugün en fazla sorulan soru budur.

İşte bu noktada "komünist partisinin yasallaşması" gerçeğinin yavaş yavaş görülmeye başlaması nasıl bir demokrasi sorusuna doğru yanıtların bulunmasında etkili bir rol oynu-

Gelinen noktada şimdi sorun; çok sınıf partili, çok ideolojik, çok uluslu, çok kültürlü bir demokrasinin nasıl kurulacağı sorusudur. Böylece Türkiye sorulması ve yanıtı gecikmiş tarihsel bir soruya yanıt arama noktasına gelmiştir

yor. Başka deyişle, ülkeye dönüş ve yasallaşma mücadelemiz demokrasiye geçiş sürecine aktif bir müdahale rolü oynuyor.

Hükümet ve egemen güçler komünist partisinin yasallaşması sorununun çözümünü salt AT için gerekli olarak düşünüyordular. Bu nedenle AT'yi bir biçimde oyalayabileceklerini umuyorlardı. Oysa bugün bu sorunun bir insan hakları sorunu olduğunu görmeye ve kabul etmeye başladılar. Bu gerçeği görünce, yalnız Türk Ceza Kanunu'ndaki bazı değişikliklerle yetinilemeyeceğini, Anayasa dahil, çağdışı kalmış başka antidemokratik yasaların da değişmesi gerektiğini benimseme noktasına vardılar.

Komünist partisinin yasallaşmasına tahammül gösterme noktasına varış, daha geniş özgürlüklere dayalı gerçek çoğulcu bir demokrasinin olabirliği ve zorunluluğu fikrini gidererek güçlendiriyor.

Gelinen noktada şimdi sorun; çok sınıf partili, çok ideolojik, çok uluslu, çok kültürlü bir demokrasinin nasıl kurulacağı sorusudur.

Böylece Türkiye sorulması ve yanıtı gecikmiş tarihsel bir soruya yanıt arama noktasına gelmiştir.

Biz öteden beri barış ve demokratik yenilenmenin yolunu

açacak bir ulusal mutabakatın zorunlu olduğunu söylüyoruz. Bu gerçek de görülmeye başlanıyor bugün.

Geçenlerde Demokrasi Kurultayı toplandı. Bu kurultay demokrasi mücadelesinde ülkemiz demokrasi güçlerinin çok önemli bir kazanımıdır. Demokrasi Kurultayında sağdan sola çok farklı politik görüşler temsil edildi. Kurultayda komünist partisinin yasallaşması da içinde çağdaş özgürlükleri tanıma temelinde ulusal mutabakat fikri ortaya çıktı. Özgürlükçü demokratik yeni bir anayasa gerektiğinde geniş politik güçler birleşiyor. Bu anayasa sivil bir anayasa olarak ulusal mutabakat sonucu oluşacak ve bu mutabakatın belgesi olacak ve böylece demokratik bir politik rejimin anayasal temelleri atılmış olacaktır.

Demokrasi süreci böylesi önemli kazanımlar elde ederek zor ve sancılı da olsa geliyor. Bu gelişmeyi durdurmak isteyen gerici güçler de elbette boş durmuyor. Terör bahanesi ile politik istikrarsızlık körükleniyor. Dar-

12 Eylül'ün başından beri süren demokrasi isteyenlerle demokrasiye karşı olanlar arasındaki mücadele günümüzde en olgun noktasına varmış bulunuyor

be korkusu yaratılarak demokrasi güçleri sindirilmek isteniyor. 12 Eylül'ün başından beri süren demokrasi isteyenlerle demokrasiye karşı olanlar arasındaki mücadele günümüzde en olgun noktasına varmış bulunuyor.

Demokrasi düşmanları hâlâ güçlüdür, ama artık eski olanaklara, halkı eskisi kadar kolay yanlarına alma şansına sahip değildirler. Halkımız 12 Eylül'den dersler çıkarmış, demokrasi bilinci daha da gelişmiştir; demokrasi güçleri bugün daha uyanıktır. Uluslararası yeni koşullar demokrasi güçlerinin lehinedir. Fakat her şeye rağmen sonucu mücadele belirleyecektir. Bu nedenle komünistlerin, demokrasi güçlerinin, halkımızın uluslararası dayanışmaya bugün her zamankinden daha fazla gereksinimi vardır.

BİRLİK VE DAYANIŞMA

Marksist sol içinde ve demokrasi güçleri arasında birlik ve demokrasi mücadelesinde dayanışma bilinci yükseliyor.

Komünist partisinin yasal olarak kurulabileceği gerçeğinin görülmesi, daha önce gündemde olmayan komünist partisinin yasallığını birlikte kazanma ve böylece Marksist solun mümkün olabilen en geniş kesimleriyle komünist partisini birlikte yaratma fikri tartışılıyor. Birlik çabalarına paralel nasıl bir parti, nasıl bir sosyalizm, nasıl bir program tartışmaları giderek hızlanıyor. Düşüncelerimizi, politikalarımızı, teorimizi yenileme, yeni düşünce en canlı tartışmaların konusu oluyor.

Biz TBKP'yi birlik çabalarında eşit haklı bir bileşeni olarak görüyoruz. Marksist solun birliği

Biz TBKP'yi birlik çabalarında eşit haklı bir bileşeni olarak görüyoruz. Marksist solun birliği için çabayı yasallaşma mücadelemizin bir parçası ve tarihsel sorumluluğumuzun bir gereği kabul ediyoruz

için çabayı yasallaşma mücadelemizin bir parçası ve tarihsel sorumluluğumuzun bir gereği kabul ediyoruz.

TBKP Programı yasal olarak yayınlanmış ve yeni düşünce temelinde görüşlerimizi, yeni politik stratejimizi tartışmaya açmış bulunuyoruz.

Toplumsal muhalefet giderek yükseliyor. 12 Eylül sonrası en büyük işçi eylemine, büyük bir grev dalgasına tanık olduk. Sendikaların, meslek adamlarının ve örgütlerin, aydınların, sanat ve kültür çevrelerinin, gençlerin, kadınların, demokratik hak ve özgürlük istemleri yükseliyor, çevreci hareketler gelişiyor. Tüm bu toplumsal muhalefet hareketleri arasında demokratik dayanışma güç kazanıyor ve böylece çoğulcu, katılımcı bir demokrasi için sosyal-politik güçler olgunlaşıyor.

TBKP davası ve diğer sol güçlerin davaları, cezaevlerindeki direnişlere kısaca Türkiye'deki insan haklarına karşı uluslararası duyarlılık ve gösterilen somut dayanışma, halkımız için güç kaynağı olmuştur.

Ülkemiz komünistleri ve diğer devrimci ve demokratlarına gösterilen uluslararası dayanışma geniş bir politik yelpaze oluşturdu. Komünistlerden,

sosyal demokratlar, yeşiller, liberaller ve hatta muhafazakârlara kadar geniş politik güçlerin ilgi ve desteğini yanımızda bulduk. Uluslararası Af Örgütü, Uluslararası Hukukçular, gazeteciler, doktorlar, PEN Klüp gibi çeşitli uluslararası örgütler, papazlar, çeşitli ülkelerin hükümetleri, parlamentoları, Avrupa Parlamentosu davamız ve ülkemizdeki insan hakları sorunu ile yakından ilgilendiler.

Davamızın her oturumuna bir temsilci ya da delegasyonla katılan Batı Avrupa Komünist partilerinin gösterdikleri enternasyonalist dayanışma bizim için unutulmazdır. Aynı şekilde Sovyetler Birliği, Demokratik Almanya, Çekoslovakya, Macaristan gibi çeşitli sosyalist ülkeler davamızla yakından ilgilendiler.

Davamız ve ülkemiz demokrasi güçlerine gösterilen uluslararası dayanışmayı hükümet başlangıçta ülkenin içişlerine müdahale olarak görmek ve göstermek istedi. Ancak uluslararası dayanışmanın kararlılığı ve gücü hükümetimize de, insan hakları sorununun hiç bir ülkenin iç işi olmadığını öğretti.

Basın ve halkımız dayanışma için ülkemize gelen yabancı heyetlere büyük ilgi gösterdi. Heyetlerin yaptıkları basın toplantıları önemli etkiler yarattı. Onlarla yapılan yemekli söyleşiler moral kaynağı oldu.

Böylece uluslararası dayanışma demokrasi mücadelemizde yalnız moral değil, maddesel bir güce dönüştü. Bu desteği hiçbir zaman unutmayacağız.

Bu fırsatla kardeş Fransız Komünist Partisi'nin ve Fransız

demokratik kamuoyunun dayanışmasını bir kez daha anlamak isteriz. Özellikle davamızı bizzat izlemek için ülkemize gelen Maksim Grametz yoldaşa, Hümanite Gazetesine ve tüm

yoldaşlara en içten teşekkürlerimizi ve yoldaşlık duygularımızı iletmek isteriz.

Son söz olarak şunu söylemek istiyoruz: İnsan hakları, de-

mokrası ve özgürlük mücadelesi veriyoruz. Bu nedenle haklıyız ve aynı nedenle güçlüyüz. Mutlaka kazana-
cağız. ■

* * *

TBKP'NİN YURTDIŞINDAKİ YÖNETİCİLERİNDEN İLK GRUPTA DÖNECEKLERİN ADLARI VE DÖNÜŞ TARİHLERİ BELLİ OLDU

✱ TBKP yöneticileri dışında 11 politik göçmen daha aynı tarihlerde dönmek üzere hazırlık yapıyor

Duisburg, 3.9.1989 (BEM) - Türkiye Birleşik Komünist Partisi'nin (TBKP) yurtdışında bulunan Merkez Komitesi üyelerinden ilk grupta 4 kişinin, 18 Eylül ile 25 Eylül tarihleri arasındaki bir günde Türkiye'ye dönmeleri kesinleşti. Dönecek Merkez Komitesi üyeleri şunlar: Erdal Talu, Ahmet Kardam, Şeref Yıldız ve Mehmet Bozışık.

Hatırlanacağı gibi, TBKP Merkez Komitesi 31 Temmuz 1989 günü yaptığı bir açıklama ile, ikinci bir karara kadar Başkan Yardımcısı Mehmet Karaca ve Genel Sekreter Yardımcısı Osman Sakalsız dışında kalan yurtdışındaki parti yöneticilerinin Türkiye'ye döneceklerini duyurmuştu.

Bu arada, geçtiğimiz yıl 10 Aralık günü Türkiye'ye dönüş yapan, ama vatandaşlıktan çıkartıldıkları gerekçesiyle aynı gün geldikleri ülkelere geri gönderilen İKD Genel Başkanı Beria Onger, DİSK

Genel Yönetim Kurulu üyeleri Murat Tokmak, Ekrem Aydın, Turan Ata ile Genel İş Marmara Bölgesi eski yöneticilerinden Nafiz Bostancı'nın da, Türkiye'ye dönüş belgesi almak için tekrar Türkiye konsolosluklarına başvurdukları öğrenildi.

Bunlar dışında Batı Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yaşayan altı politik göçmenin de aynı tarihlerde Türkiye'ye dönmek üzere hazırlıklara başladıkları bildiriliyor. Bu altı kişinin adları şöyle:

Fikret Demir (Banksen Genel Yönetim Kurulu üyesi, şu anda İngiltere'de yaşıyor) Talat Ulusoy (Mimarlar Odası İzmir Şubesi eski yöneticilerinden, şu anda Hollanda'da yaşıyor), Alaattin Taş (İlrici Gençler Derneği Genel Sekreteri, şu anda Yunanistan'da yaşıyor), Can İzar (politik göçmen, şu anda Yunanistan'da yaşıyor), Fahrettin Filiz (politik göçmen, şu anda İsveç'te yaşıyor).

Ülkeye dönen TBKP yöneticileri

Mehmet Bozışık: TBKP Merkez Komitesi üyesi

1901 yılında Kavala'da doğdu. 1927 yılında Türkiye Komünist Partisi'ne üye oldu. 1932 yılında toplanan 4. kongrede MK ve Politik Büro üyeliğine seçilen Mehmet Bozışık, İstanbul, Samsun ve İzmir parti örgütlerinde yöneticilik yaptı.

TKP'nin faaliyetlerinden ötürü 1928, 1932, 1939 ve 1951 yıllarında yargılandı ve çeşitli cezalara çarptırıldı.

TKP'nin 1983'deki 5. Kongresinde ve TBKP'nin 1988'deki 1. Kongresinde MK üyeliğine seçildi. Şu anda Danimarka'da politik göçmen olarak yaşıyor.

Erdal Talu: TBKP M.K ve P.Bürosu üyesi

1947 yılında Ankara'da doğdu. 1973 yılında yüksek metalurji mühendisi olarak Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde eğitimini tamamladı. 1971 öncesinde öğrenci derneği, 1971-1980 yılları arasında meslek odalarında ve teknik eleman derneklerinde yöneticilik yaptı.

1974 yılında Türkiye Komünist Partisi'ne üye oldu. 1980'de MK üyeliğine, 1985'de Politik Büro üyeliğine getirildi. 1988'de TBKP 1. Kongresi'nde MK ve P.Büro üyeliğine seçildi.

Evlü, bir çocuğu var. Hollanda'da politik göçmen olarak yaşıyor.

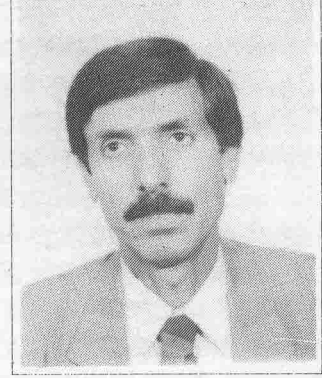
Ahmet Kardam: TBKP Merkez Komitesi üyesi

1945 yılında İstanbul'da doğdu. 1969'da Orta Doğu Teknik Üniversitesi İdari İlimler Fakültesini bitirdi. 1970-71 yıllarında aynı fakültede ekonomi asistanlığı yaptı.

1975-77 yıllarında Marksist klasikleri yayınlayan Sol Yayınları'nda çevirmen ve redaktör olarak çalıştı.

1977 yılında Türkiye Komünist Partisi'ne üye oldu. 1987'de TKP MK üyeliğine getirildi. 1988'de TBKP 1. Kongresi'nde MK üyeliğine seçildi.

Evlü, bir çocuğu var. Batı Berlin'de politik göçmen olarak yaşıyor.

Şeref Yıldız: TBKP Merkez Komitesi üyesi

1943 yılında Diyarbakır'ın Ergani ilçesinde doğdu. Diyarbakır Ziya Gökalp Lisesini bitirdi. 1964'de Hukuk Fakültesi'ne girdi.

Aynı yıl Türkiye İşçi Partisi üyesi oldu. 1967'de Vedat Demircioğlu'nun öldürüldüğü İ.Teknik Üniversitesi polis baskınında tutuklandı.

1974 yılında Türkiye Komünist Partisi'ne üye oldu. 1977'de TKP MK üyeliğine getirildi. 1983'de TKP'nin 5. Kongresi'nde MK ve P.B.'na, 1988'de TBKP 1. Kongresi'nde MK üyeliğine seçildi.

Evlü, bir çocuğu var. İsveç'te politik göçmen olarak yaşıyor.